

Adormirea Maicii Domnului la Ierusalim

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului pe care credincioșii o prăznuiesc la 15 august este cea mai de seamă dintre sărbătorile închinate Născătoarei de Dumnezeu, fiind cunoscută și sub denumirea de "Paștele verii". Despre Maica Domnului cunoaștem că s-a născut din Sfinții Părinți binecuvântați Ioachim și Ana, care i-au dat naștere la o vârstă înaintată. După făgăduința dată, la împlinirea vârstei de trei ani, Sfinții Părinți Ioachim și Ana o aduc la templu pe fiica lor pentru a o închina lui Dumnezeu. Aici petrece Preasfânta Fecioară timp de 12 ani, fiind rânduită să locuiască într-una din chiliile destinate fecioarelor, cosând veșminte preotești, spălând și curățind biserica, în timp ce mintea îi era pururea în rugăciune. O astfel de pruncă s-a arătat Maica Domnului, iar după împlinirea celor 12 ani de petrecere în Biserica lui Dumnezeu, a fost încredințată Bătrânului și Dreptului Iosif spre logodire și ocrotire de către acesta, întrucât Sfânta Fecioară avea să nască pe Iisus Hristos, Cel ce avea să moară și să învieze pentru mântuirea neamului omenesc. Când s-a apropiat vremea împlinirii misiunii Maicii Domnului pe pământ, înainte cu trei zile de Adormirea sa, a venit Arhanghelul Gavriil să-i binevestească mutarea la cer, ținând în mână o ramură de finic, așa cum mai înainte venise să-i binevestească Nașterea Mântuitorului cu o floare de crin. Maica Domnului, înțelegând astfel că trebuie să părăsească lumea aceasta, s-a întors acasă, și-a pregătit casa cu lumânări și tămâieri, apoi s-a dus pe Muntele Măslinilor, unde avea obiceiul să se roage preadulcelui ei Fiu. Și, pe când se ruga, s-a făcut o preaslăvită minune: copacii și măslinii se înclinau și ei cu dânsa până la pământ, ca semn de mare cinste și închinăciune aduse Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. După aceasta, Maica Domnului s-a întors acasă și a chemat toate sfintele femei și le-a spus: "Iată, a sosit vremea ca eu să vă las și să mă duc la Fiul Meu!" Apoi, deodată s-a făcut un vifor mare și un vânt puternic s-a pornit, iar norii cerului au adus pe cei 12 Apostoli de la marginile lumii, unde erau trimiși spre propovăduire. Maica Domnului și-a luat iertare de la toți cei de față și făcând semnul Sfintei Cruci s-a culcat pe pat, a închis ochii, a pus

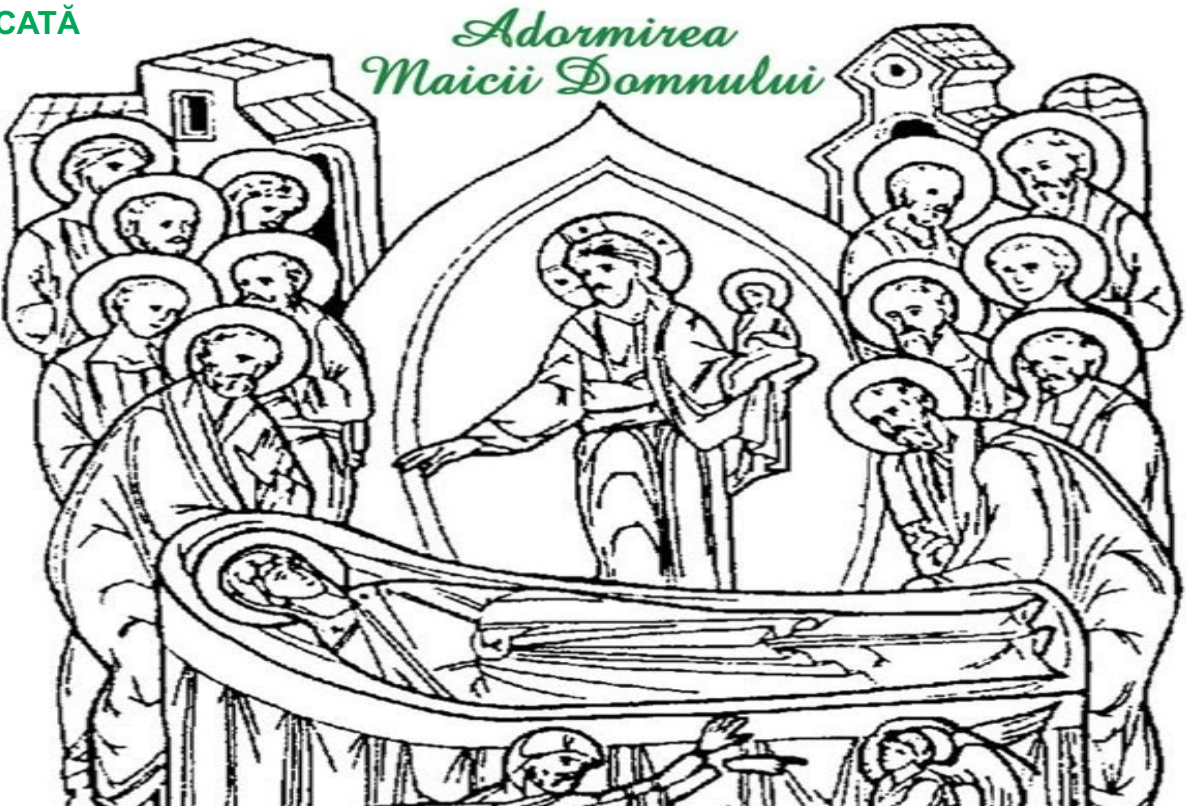
măinile pe piept și și-a dat duhul. Și după ce a adormit, toți orbii, șchiopii și bolnavii care veniseră acolo din Ierusalim și din împrejurimi s-au făcut sănătoși. Iar Sfinții Apostoli, luând patul Preacuratei Maicii Domnului, au pornit de pe Muntele Sion (locul adormirii sale) spre Grădina Ghetsimani, ca să așeze acolo trupul preacurat al Sfintei Fecioare în mormânt nou de piatră. După ce au pus piatra pe ușa mormântului, încă trei zile și trei nopți s-au auzit cântări îngerești împrejurul mormântului. Între timp a fost adus pe nor și Sfântul Apostol Toma, care nu fusese de față la înmormântare, și a cerut să se deschidă mormântul pentru a o mai vedea o dată pe Maica Domnului. Și, deschizând ei mormântul, o, minune! Nu au aflat acolo trupul Preasfintei Fecioare Maria, ci numai giulgiul singur, întrucât Maica Domnului a fost ridicată cu trupul la cer de către Fiul ei. După Adormirea Maicii Domnului, la mormântul din Ierusalim, au avut loc nenumărate minuni, unele scrise, dar și mai multe numai de Dumnezeu știute. Până astăzi stă întipărită și minunea Maicii Domnului cu icoana sa "Ierusalimitissa" când, în anul 1947, în timpul unor inundații mari, s-a ridicat singură, a închis geamul și a coborât după ce apa a fost scoasă din biserică. Icoana cântărește nu mai puțin de 200 de kg, fiind îmbrăcată în aur și argint masiv. Tradiția spune că atât chipul Maicii Domnului, cât și chipul Pruncului nu sunt zugrăvite de mână omenească. O altă minune asemănătoare a avut loc în anul 1999, cu ocazia unor noi inundații. Și de această dată, icoana s-a ridicat și plutea deasupra apei, rămânând neudată. Pe măsură ce apa era scoasă, aceasta cobora tot mai jos, până când s-a așezat singură pe pedestal. Maica Domnului este singura dintre toți oamenii din veac care are o rânduală liturgică a punerii în mormânt asemenea cu cea a Mântuitorului Iisus Hristos. Procesiunea cu Epitaful Maicii Domnului a fost oficiată în Ierusalim încă din vechime și, de aici, s-a răspândit în Rusia și în celelalte țări ortodoxe. Praznicul Adormirii Maicii Domnului este sărbătorit cu mare solemnitate la Ierusalim. În ajun, procesiunea începe de la Patriarhia din Ierusalim și continuă pe străzile înguste ale orașului vechi, înaintând încet spre Ghetsimani.

Sfântul Epitaș este purtat în procesiune, fiind urmat de clerici, monahi, monahii, localnici și pelerini. După aproximativ două ore, credincioșii ajung la Biserica "Mormântul Maicii Domnului", continuând cu slujba deosebită a Prohodului, cântată de toți cei prezenți în amintirea îngropării de către Sfinții Apostoli a preacuratului trup al Maicii Domnului în Grădina Ghetsimani: "1. În mormânt Viață/Pus ai fost, Hristoase,/Și-a Vieții Maică azi se pune-n mormânt/Și se mută la viața cea de sus./ 2. Tu, născând Viața, Pe Hristos-Dumnezeu,/Și viața, Preacurată, schimbându-o/La viața cea de sus te-ai și mutat./ 3. Te mărîm pe tine,/Maică Preacurată,/Și-adormirea ta cinstim prăznuindu-o,/Că sub ocrotirea ta suntem păziți."

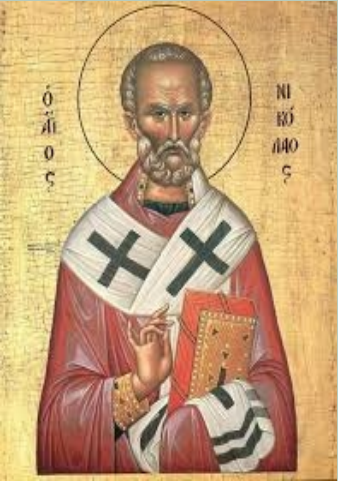
Denisa BĂRBULESCU

RUBRICĂ DEDICATĂ COPIILOR

Daruri sufletești

nr. 25 (Anul III)
august 2021

Sprijiniți Biserica Sfântul Stelian -Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Redacția:
Preot Andrei-Mihai Zaiet
Preot Ioan Dobrescu
Maria Boghiu

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofat Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Programul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian- ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9:00

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - ora 17:00

Preot slujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

facebook:Biserica Lucaci

Sprijiniți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Paroh,

Preot Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Adormirea Maicii Domnului - Praznic al anticipării Vieții

În luna august Biserica prăznuiește sfârșitul vieții pământești a Maicii Domnului, moartea sa, cunoscută ca Adormirea Maicii Domnului, un cuvânt în care se alătură visul, fericirea, binecuvântarea, pacea, calmul și bucuria.

La Adormirea Maicii Domnului, pomenirea și iubirea Bisericii nu se concentrează asupra contextului istoric, nici asupra datei și locului unde această femeie unică, această Maică a tuturor mamelor și-a încheiat viața pământească.

Moartea sa este cel mai bine exprimată de
icoana Adormirii, aşezată în mijlocul Bisericii în
ziua praznicului, ca centru al întregii celebrări.
Maica Domnului a murit şi zace pe catafalc.
Apostolii lui Hristos s-au adunat în jurul ei, iar
mai sus stă Hristos Înşuşi, ţinând-o pe Maica Sa
în braţe, unde ea este vie şi veşnic unită cu El.
Vedem aici atât moartea, cât şi ceea ce deja s-a
petrecut cu această moarte aparte: nu ruptură, ci
unire, nu tristeţe, ci bucurie; şi, mai profund, nu
moarte, ci viaţă. „Născând ai rămas Fecioară,
adormind ai rămas vie”, cântă Biserica, privind
la această icoană. „Întru naştere fecioria ai păzit,
întru adormire lumea nu ai părăsit...”.

Cuvintele uncea dintre cele mai frumoase rugăciuni adresate Mariei sunt: „Bucură-te, răsărit luminos al zilei celei de taină!”. Lumina care izvorăște din Adormire vine tocmai de la Ziua cea de taină, fără de sfârșit. Contemplând această moarte și stând înaintea catafalcului, înțelegem că nu mai există moarte, că aceasta a devenit un act al vieții, al intrării într-o viață mai amplă, unde împărătește viața. Ea cea care s-a dăruit pe de-a-ntragul lui Hristos, care L-a iubit până la moarte, este întâmpinată de El la aceste strălucitoare porți ale morții și acolo, îndată, moartea este prefăcută într-o fericită întâlnire - viața triumfă, veselia și iubirea domnesc peste tot.

Vreme de veacuri Biserica a cercetat, a reflectat și a fost inspirată de moartea aceleia care a fost Maica Lui Iisus, a celei care a dat naștere Mântuitorului și Domnului, care s-a dăruit total Lui până la sfârșit și care a stat alături de El când era pe Cruce. Și, contemplând moartea Sa, Biserica a descoperit și a trăit moartea nu ca o frică, teroare sau sfârșit, ca ca o autentică și strălucitoare bucurie a Învierii. „Ce cântări duhovnicești vom aduce ție acum, Preasfântă? Căci cu Adormirea ta cea fără de moarte, toată lumea tu o ai sfințit...”. Aici, în unul dintre primele imnuri ale praznicului, găsim îndată exprimată chiar esența bucuriei: „Adormire fără de moarte”, moarte lipsită de moarte. Însă care este înțelesul acestei alăturări - aparent absurdă - de cuvinte contradictorii? În Adormire, întreaga fericită taină a acestei morți ne este descoperită și devine bucuria noastră, căci Maria, Maica Fecioară, este una dintre noi. Dacă moartea este teroarea și jalea despărțirii, a

ANUNȚURI

În urma hotărârilor Consiliului Parohial, credincioșii din Biserica Sfântul Stelian pot să contribuie la lucrările de reparații și prin achitarea contribuției anuale benevole. Cei care doresc să mai sprijine biserica în felul acesta sunt așteptați să se alăture și celorlalți credincioși. Chitanțele tăiate sunt la doamnele de la pangar, de acolo pot fi ridicate.

**Mulțumim celor care sunt mereu alături de Biserică,
celor care au contribuit și contribuie la lucrările de
restaurare ale bisericii.**

coborării într-o teribilă singurătare și în
întuneric, atunci toate acestea lipsesc la moarte
Fecioarei Maria, căci moartea sa, asemenea
întregii sale vieți, este plină de iubire, de înținerire,
de o neostoită mișcare spre lumina cea veșnică
neapusă, nestinsă și o intrare în această lumină
„Iubirea desăvârșită alungă frica”, zice Sfântul
Ioan Teologul, apostolul iubirii (I Ioan 4,18). Și
astfel, nu există frică în adormirea cea fără de
moarte a Fecioarei Maria. Aici, moartea este
cucerită dinlăuntru, este golită de toate cele ce o
umplu de groază și deznădejde. Moartea însăși
devine o viață triumfătoare. Moartea devine
„răsăritul luminos al zilei celei de taină”. Astfel,
praznicul nu este nicidecum trist, nici funebru,
este lipsit de plângere, fiind plin de lumină și
bucurie. Este ca și cum, apropiindu-ne de porțile
inevitabilei morți, le-am găsit larg deschise,
străbătute de o lumină revărsată dinspre biruința
apropiată, de apropierea Împărăției lui
Dumnezeu.

În strălucirea acestei lumi negrate de praznic, în aceste zile de august, când natura înconjurătoare își atinge apogeul frumuseții și devine un imn de laudă și de nădejde, cuvintele Adormirii, asemeni unei embleme a altei lumi, strigă: „Pe Născătoarea de Dumnezeu, cea întru rugăciuni și folosine neadormită, nădejdea noastră neschimbată, mormântul și moartea nu o au ținut. Căci pe Maica Vieții la viață a mutat-o Cel ce S-a sălășluit în pântecul ei cel pururea fecioresc.” Moartea nu mai este moarte. Moartea strălucște de veșnicie și nemurire. Moartea nu mai este separare, ci unire. Nu mai este tristețe, ci veselie. Și această prăznuim în ziua Adormirii Preacuratei Maici, anticipând, degustând și desfășurându-ne chiar de acum din răsăritul Zilei celei de taină și nemuritoare.

PreotAlexanderSCHMEMANN

Vedere din interiorul Mormântului Maicii Domnului de la Ierusalim. În prezent acesta este adăpostit de o mănăstire ortodoxă, unde își desfășoară cultul și alte confesiuni creștine. Locașul este într-un subsol. Tot acolo este și Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului, Ocrotitoarea Ierusalimului.

Eventimente

Duminică 01 august - începutul Postului Adormirii Maicii Domnului
 Vineri 06 august - Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos -
 ora 08:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie
 Sâmbătă 14 august ora 17:00 - slujba Prohodului Adormirii Maicii Domnului
*pe durata postului se va citi zilnic Acatistul Maicii Domnului cu pomenirea
 credincioșilor*
 Duminică 15 august - Adormirea Maicii Domnului
 Duminică 29 august: Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul (post)

Sfântul Maxim Mărturisitorul

Sfântul Maxim Mărturisitorul s-a născut în anul cca 580 într-o familie nobilă din Constantinopol, a excelat în studii filozofice și teologice și a devenit secretar șef al împăratului Heraclie. Aproximativ în anul 616, și-a părăsit postul pentru a deveni călugăr la Chrysopolis (Scutari); curând a ajuns stareț aici. În timpul invaziei persane din 626, și-a găsit refugiul la Alexandria. Aici și-a continuat remarcabilele sale scrieri teologice privind dificultățile biblice, privind Liturgia înțeleasă în sens mistic și privind Întruparea lui Hristos, pe care - împreună cu îndumnezeirea omului decurgând de aici - o considera scopul istoriei umanității. Totuși, Maxim este cel mai bine cunoscut pentru lucrările sale împotriva monotelismului (atribuirea lui Hristos a unui singur fel de voință, cea divină). În Alexandria a continuat să învețe de la Sofronie din Alexandria și l-a sprijinit pe papa Martin I, care a condamnat monotelismul la Conciliul de la Lateran, în anul 649. Împăratul Constans, fiind susținător al ereziei monotelite, pe papa Martin l-a exilat, iar pe Sfântul Maxim ajuns la 75 de ani, la arestat. Cu scopul de a-i obține retractarea spuselor sale, a fost trimis un episcop care să-i ofere favoruri și onoruri; Maxim a refuzat. A fost întemnițat timp de șase ani; a fost condamnat la flăgărare și să-i fie tăiate limba și mâna dreaptă. A murit la puțină vreme după aceea, exilat în Caucaz.

Sfântul Maxim Mărturisitorul s-a mutat la Dumnezeu, pe Care L-a mărturisit și L-a slujit tată viața, la 13 august 662.

Schimbarea la Față a Domnului - modelul nostru suprem

Înainte de a merge spre Crucea pămînturilor, Mântuitorul a ales trei ucenici cu care a urcat pe culmea abruptă a Taborului pentru a le descoperi şi lor slava ce o avea de la Tatăl, înainte de întemeierea lumii. Împărăţia Sa trebuia să se descopere ochilor omenesci şi să-i întărească pentru a o putea privi. Cerurile s-au aprins, părţile nevăzute ale cetăţii lui Dumnezeu s-au deschis şi lumina a descoperit slava veşnică a Dumnezeirii. Despre Schimbarea la Faţă vorbesc cei trei Evanghelişti: Matei 17, 1-9, Marcu 9, 12-13 şi Luca 9, 28-36.

Isus nu a spus de la început numele celor care aveau să se urce pe munte; or fi dorit mulți să meargă cu El, dar a ales trei dintre cei mai apropiați - Petru, Iacov și Ioan, care au fost prezenți și la învierea fiicei lui Iair.

După șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru, Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus pe un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față înaintea lor și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca zăpada. „Și iată Moise și Ilie s-au arătat lor vorbind cu El... Un nor luminos i-a umbrît pe ei și iată un glas din nor zicând: ‘Acesta este Fiul Meu cel iubit în care am binevoit: pe Acesta să-L ascultați!’” (Matei 17, 1, 3, 5).

În momentul Schimbării la Față, Iisus a arătat ucenicilor de fapt adevăratul Său chip, ce-L are în veșnicie, scădat în lumina taborică - rază din lumina dumnezeirii. Aici va vorbi de sfârșitul Lui, pe care avea să-L împlinească la Ierusalim conform Legii și spre adevărarea profețiilor.

„Lumina care lucrează, trăiește și dă viață...”

Episodul Schimbării la Față din Noul Testament continuă viziunile din Vechiul Testament unde găsim imagini asemănătoare: „Un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare Îl împresura de jur împrejur. Cum este curcubeul care se află pe cer la vreme de ploaie, așa era înfățișarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjură. Astfel era chipul slavei Domnului” (Iezechiel 1, 28) sau „îmbrăcăminte de Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său, alb ca Luna; tronul Său, flăcări de foc, roțile lui, foc arzător” (Daniel, 7-9).

Stăntilă Simeon explică de ce Dumnezeu nu poate fi închipuit decât în lumina neapropiată. „Această lumină ce nu se stinge niciodată este fără schimbare, fără transformare, neapusă; ne luminează, vorbește, lucrează, trăiește și dă viață, transformă în lumină pe cei ce-i luminează. Dumnezeu este lumina și cei pe care-i consideră vrednici de a-L vedea Îl văd ca lumină: cei care L-au primit, L-au primit ca lumină. Căci lumina slavei Sale precede fața Sa și e cu neputință ca El să Se arate în alt chip decât în lumină”.

Intinericul neștiinței se destramă sub această
Lumină mângâind și întărind pe Petru, Iacov și
Ioan, care se înfricoșau de patimile ce vor urma
și le vor da curaj, prin virtutea acestor bărbați

Muntele Tabor are 520 m și se înalță în câmpia Ezdrelonului

prezenți pe acel munte - Ilie și Moise - care nu tăceau, vorbeau despre dumnezeirea Celui întrupat și de slava ce avea să urmeze după drumul Golgotei. Iisus a adus cu sine pe Moise și Ilie, ca să se știe că El este judecătorul viilor și al morților și prin El toți vor învia. Lumina neînchipuită ce iradia din Persoana Mântuitorului crea o stare de fericire și o bucurie extraordinară în sufletul ucenicilor. Petru va zice: „Doamne, bine ne este nouă să fim aici!”, exprimând nu numai starea simțită atunci, dar și dorința de a prelungi acest moment, de a întârzia sau evita momentele grele ce vor urma după Ghetsimani.

Schimbarea la Față a întărit Apostolilor credința că Învățătorul lor este cu adevărat Mesia

Mărturia Tatălui îi copleșește pe ucenici, care cuprinși de spaimă cad cu fețele la pământ, ca niște oameni simpli ajuși să trăiască întâmplări extraordinare, de neînchipuit.

„Sculati-vă, nu vă temeți!”, le va zice Domnul și ucenicii se vor trezi iar singuri, nemaivăzând pe Moise și Ilie, sfătuți în liniște să nu povestească despre aceasta, până când Fiul Omului va învia din morți, săvârșind astfel cea mai mare minune a Sa. Taina Schimbării la Față a Domnului i-a întărit pe ucenici în nădejde, deoarece în momentul când Îl vor vedea batjocorit și omorât să nu își piardă credința. Toți ucenicii s-au împrăștiat la vederea înfricoșătoarelor pămîntiri, chiar Petru cel curajos și Iacob împreună cu el. Singurul care a rămas alături de Domnul și nu a uitat de slava pe care a văzut-o pe Tabor, a fost ucenicul iubit, Ioan Evanghelistul. El vorbește în profunzime în paginile Evangheliei despre slava lui Hristos, subliniază arătarea dumnezeirii.

Mănăstirea Ortodoxă de pe Tabor a fost ridicată pe celțuiala și cu osteneala Cuviosului Irinarh Roseti, boier din părțile Moldovei, care a ctitorit Mănăstirea Horaița, iar după călugărie s-a retras în Țara Sfântă și a început să ridice pe Muntele Tabor împreună cu ucenicul său Nectarie Banu, la anul 1859 o frumoasă mănăstire, aceasta din punct de vedere canonic ține de Patriarhia Ierusalimului.

Specificul interior al bisericii este acela că are trei altare, după numărul celor trei colibe